



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et  
Mi-||racvlis Clari, Opera**

**Seuse, Heinrich**

**Coloniae, 1615**

De octaua Rupe. Capvt XXX.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38029**

tamen eius causa non exiguas luent Purgatorij  
penas, quamquam longe minores, quam qui  
infra ipsos degunt, quos etiam præmij magni-  
tudine superabunt.

*De octaua Rupe.*

CAPVT XXX.

**D**EVS: Agè nunc suspice. Adspexit homo  
Octauam rupem, cæteris omnibus hor-  
renda excelitate altiorem, viditq; pau-  
cus ad eam tendere, atque eos ipsos, postquam  
ad eam pertigissent, maxima ex parte inde cõ-  
festim recedere, ita vt rari illic permanerent.  
H. Quod genus homines sunt isti, quibus ve-  
nuntur exercitijs? D. Ipse id tuis lustrabis ocu-  
lis. Nec mora, in ipsam octauam euestigio ru-  
pem perductus est, cuius incolas iucundiores,  
splendidiores ac elegantiores, quam quoscun-  
que ante perspexerat, intuitus est. Vnde mirissi-  
mè exhilaratus, ait ad Dominum. H. Cuiusmo-  
di sunt isti?

D. Homines sunt Deo perquam chari, & in-  
feriores omnes excefferunt. Deoque se penitus  
permiserunt ac obtulerunt, quicquid eis facere  
velit in tempore & æternitate. H. O vtinam  
Domine DEVS tales in multos nostra habe-  
rent tempora.

D. Et quinam multi esse queant, cum tu ipse  
ternas, quam exiguus eorum numerus sit, v  
qui ob amorem & honorem Dei, rebus hisce  
temporarijs, caducis, ac naturalibus prorsus  
renunciare, ac pure & sincere eas repudiare &  
abne-

*Amici Dei sunt  
que adeo ra-  
ui auenit.*

Rebus cadu-  
eis quibus,  
cur reanci-  
andum.

Diuities &  
res tempora-  
les quatenus  
habere lici-  
tum sit.

01  
42

abnegare velint? Quando igitur eò vinctum adduci poterunt, ut id, quod æternum, immortale, ineffabile est, fundicus resignent? H. Quod ais temporaria cuncta penitus deserenda & neganda esse, id ita plerique accipiunt, ac si facultatibus & bonis suis temporalibus nudati se debeant: atque eo ipso perterrentur. D. Sane quisquis ad hanc octauam cupit euolare rursus rebus & bonis suis temporarijs, quæ inter Deum & ipsum aliquod possint medium efficere, se exuat & exoneret necesse est, aut certe ita se seruet, ut eas nihil pendat, nec sibi appropriet, sed tanquam non habens habeat, potiusque promotus ad Deum, quam erga illum impediatur. Hoc pacto quisquis eas res habet, licet eas obtinet, si tamen in eis non seipsum spectat, vel amet, sed solum Dei honorem. Illi, inquit, permittit Deus, ut vitæ sustentandæ necessitati inde accipiat, quodque superest, totum Deo, cuius reuera est, impertiat.

H. Equidem plurimum lætor, quod homines huius ruperis suam sperem obtinuerint originem.

D. Neutiquam sanè: sed præ cæteris, quos hactenus videris, illi proximi sunt, domilio gratiæ potioribus, abundantioribus ac splendidiorebus, quam omnes inferiores, aucti & conati sunt, multaque & magna à Deo videre permitti sunt mira & stupenda, quanquam omnino sub formis & imaginibus. H. Quid est igitur, quod est ultra formas & simulacra. D. Nonnunquam hominibus istis exiguus quidam ex origine præstatur fulgor, quem nulla exprimere specie vel forma, nec verbis ullis explicare queunt.

H. Spe-

H. Spero hos homines nihil purgandum habere. D. Habent sane etiamnum, quod in Purgatorij locis expiari oporteat. H. Quidnam est hoc? & quare etiam ipsi tam ægrè suum attingant principium? D. Binos eis, eosq; grandes, infixit vncos cacodæmon, quibus in vtrunque latus iniectis, ne ex ipsius elabantur manibus, eos retineret.

H. Quinam sunt vnci? D. Exiguus quidam, ut dixi, originis fulgor eis respicuit, cui mox tam desiderio sese applicuerunt, plus inde expediti appetentes. Sed id perfectissimum aut primum non est. Si quidem etiamnum occulta quadam propriæ voluntatis labe adpersi sunt, quam tamen nec ipsi agnoscunt, neque funditè profligârunt. H. Quis est alter vncus? D. Raris quibusdam & miris eos Deus duxit itineribus & inuisitata quadam ac ingentia eius mira sub formis multimodis visenda præbuit, eaque ipsi occultè admodum cum proprietate quadam possident, ut nec ipsi id aduertunt. Sed Deus id abunde perspèctum habet, nec tamen vsque ad eos illis ficit, ut hanc eis spiritalem ausit gratiã subtrahere & occultare, sed parcat eis, eo quod mundum ipsorum in natura abditum, probe agnoscit, quem ipsi nesciunt. Hic videlicet alter vncus est, quo ab inimico distinentur, ne suam assequantur originem.

H. Cuiusmodi eos esse oportet, si vtroq; hoc vncus liberari velint? D. Penitus emortui ac funditus resignati sint, naturamq; suam prorsus mortificarint, & naturæ viam dilucida discretione funditus cognitam habeant necesse est, si vnquam ad suum principium propius

Quo quis  
proxime ad  
suum accedat  
principium.

Dd velint

velint accedere. H. Miseret me Domine De  
 etiam hosce præclaros & amabiles homines  
 in Purgatorio castigandos esse. D. Si Christus  
 nus orbis multos eius generis haberet, Jo  
 gè profectò melius cum hominibus, qu  
 nunc, ageretur. At tamen certum habet  
 horum pœnas multo fore mitiores, qu  
 inferiorum, itemque beatitudinem multo  
 modis cumulatiorem.

*De nona rupe, & habitatorum eius  
 exercitijs.*

## CAPVT XXXI.

**D**EV S: Nunc porro lætus sursum erectis  
 luminibus adspice. Suspexit homo  
 nonam rupem, eamq; tam horrendam  
 intuitus altitudinis, ut vix sibi oculis eam  
 qui posse videretur, ac si summum attingeret  
 cælum. Vidit etiam perpaucos ex octava  
 in nonam pergere, & eos ipsos tamen dum ad  
 suprema venissent, partim inde præcipites ro  
 ere, & sæpius quidem ascendendi periculum  
 facere, sed toties inde relabi, aded ut perpauci  
 inibi perdurarent, qui vix trium numerum  
 explere videbantur. Qui verò inde recidissent,  
 eos mortuos credidisset.

H. Quidnam sibi vult Domine, ista periculi  
 tatio & prolapsio, & tam paucos hinc permanere?  
 re? D. Quod arduum & excelsum est, difficile  
 scanditur, cum igitur pauci ad mortem vsq; in  
 hac vita periclitari se velint funditus, etiam  
 rari huc perungunt, qui tamen vbi homines  
 mor, q